

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. GESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

Trib. Superior din Colmar, s. II-a : X.... c.... X.... divorț, cu o observație de d-l D. Alexandresco ;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație, secția II-a : Ministerul de Finanțe cu G. Episcopescu ;

Curtea de apel din București, secția II : Sultana V. Drumescu și Sevaștița Christescu cu Maria C. Persinaru și alții ;

Idem, secția I : Andrei Popescu cu Ecaterina D. Carastan ;

Tribunalul Romanați : Niță Georgescu cu N. Pătru.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

(JURISPRUDENCE ÉTRANGÈRE)

Tribunalul superior din Colmar, s. II-a
9 Martie 1899

(X . . . c . . . X . . .)

Despărțenie.-Insulta gravă.-Fapte anterioare celebrării căsătoriei. — Ingreunarea femeii de sămănța străină.—Admisibilitate.

Insultele grave consistând în relele purtări ale unui din soți sunt o cauză de divorț, fie că ele au fost posterioare fie anterioare celebrării căsătoriei, dacă faptele care constituie aceste insulte au fost descoperite în urma celebrării căsătoriei.

Ast-fel, bărbatul poate cere desfacerea căsătoriei pentru faptul că femeia era ingreunată înaintea celebrării ei.

Decisie,

Tribunalul ;—Se constată în fapt că, înainte de căsătorie, părata avusese relațiuni cu tatăl său și rămăsese însărcinată, împrejurare pe care ea a ascuns-o reclamantului atât înainte cât și în urma săvârșirii căsătoriei. Se mai constată încă că descoperirea acestui fapt și a nașterii copilului (fără a se examina chestiunea dacă acest copil a fost omorât de mamă-sa, sau

Tribunal Supérieur de Colmar 2e chambre
9 Mars 1899

(X . . . c . . . X . . .)

Divorce. -- Injure grave. — Faits antérieurs au mariage. — Grossesse.

L'injure grave, consistant dans l'inconduite de l'un des époux, est une cause de divorce, qu'elle soit postérieure ou antérieure à la célébration du mariage, si la découverte est postérieure à cette époque.

Il en est ainsi spécialement de la grossesse de la femme, antérieure au mariage.

dacă el a murit din întâmplare, după cum au decis primii judecători), a trebuit să jignească adânc sentimentele intime ale bărbatului și să-l facă să peardă din stima rudelor și prietenilor săi. Această descoperire a dat deci naștere unei insulte grave adresată bărbatului, și această insultă a fost consecința relelor purtări ale femeii. Fiind-că, în asemenea materie, principiile generale singure trebuie să domnească, cererea în despărțenie este justificată, îndată ce există un raport de cauză la efect între actele femeii și prejudiciul adus bărbatului, puțin importă dacă acest prejudiciu a fost cauzat cu voință sau fără voință. Presupunând chiar că relația între culpă și prejudiciu n'ar fi suficientă în drept, și că insulta gravă ar presupune o intenție formală din partea soțului culpabil, această intenție își are ființă în specie, de oare-ce femeia trebuia să aibă și a avut neapărat în momentul celebrării căsătoriei, convingerea că purtarea sa necuviincioasă va ajunge la cunoștința bărbatului său și va produce insulta.—Pe lângă aceasta, insulta gravă care rezultă din relele purtări a unui din soți, este o cauză de divorț nu numai atunci când este posterioară, dar când este și anterioară celebrării căsătoriei ; aceasta rezultă din textele care cer, pentru ca divorțul să poată avea loc, ca descoperirea ei să fie posterioară celebrării căsătoriei, și în special din art. 232 C. civ. (213 C. rom.), care admite ca cauze de divorț oare care condamnări pronunțate contra unui din soți, chiar când aceste condamnări ar avea loc pentru fapte anterioare căsătoriei. Este adevărat că unii autori și tribunalul Imperiului⁽¹⁾ decid, din contra, că art. 231 (212 C. rom.) referindu-se la actele unuia din soți contra celui-lalt, actele posterioare căsătoriei pot singure constitui o insultă gravă. Această părere tăgăduiește însă ideea de causalitate expusă mai sus, și confundă cauzele mediate cu cauzele imediate. Dacă consultăm expresiile de care s'a servit legiuitorul, trebuie să observăm că art. 231 (212 C. rom.) nu prevede de cât casurile cele mai usuale, adică actele a căror cauză și efect se produc în același timp, sau cel puțin în cursul căsătoriei. Chestiunea ce se presintă în specie nefiind curmată de lege, trebuie deci să fie rezolvită prin aplicarea dreptului comun și prin regulile logicei. Ori, în această privință, trebuie să recunoaștem că ori ce act, ori cât de indiferent ar

(1) V. decizia menționată, citată înfră nota 2 (observație).

fi prin el însuș, prin care se modifică consecințele actului anterior sau se schimbă semnificarea lui, trebuie să servească la aprecierea naturii acestor consecințe. În specie, celebrarea căsătoriei este aceea care constituie acest nou eveniment. Înainte de căsătorie, actele femeii, pe care se întemeiază astăzi cererea în despărțenie, nu aveau nici un raport cu una sau alta din cele două persoane care mai târziu urmau a fi unite prin căsătorie. Îndată însă ce căsătoria a fost celebrată, consecințele purtărilor ulterioare ale femeii au produs necontestat o daună bărbatului; insulta prin care femeia a jignit sentimentele intime și poziția socială a bărbatului este astfel posterioară căsătoriei, cu toate că purtările rele ale femeii s'au manifestat înainte de căsătorie. Nici un interes nu cere de a se examina dacă obligațiile impuse soților în urma celebrării căsătoriei sunt obligații contractuale sau derivă din însuș natura căsătoriei; căci un contract care se întemeiază pe o prestație determinată poate fi desființat, dacă această prestație este cu neputință. Cât pentru natura căsătoriei, ea presupune neapărat lipsa oricărui fapt grav care face cu neputință pentru autorul lui îndeplinirea obligațiilor contractate și care îi impunea obligația morală de a nu se căsători. Persoana care, după ce a comis fapte atât de grave, totuș se căsătorește, nesocotește această obligație morală, și nesocotește această obligație este tocmai aceea care face ca, mai în urmă, divorțul să fie admisibil. Nu poate să fie deci vorba în specie, după cum pe nedrept pretinde tribunalul superior, nici de eroare, nici de disimulație, etc.

(Din Sirey, 1899, 4, p. 20, 21).

Observațiune.— Chestiunea de a se ști dacă faptele anterioare căsătoriei pot sau nu servi de bază unei cereri în despărțenie este vii controversată atât în doctrină cât și în jurisprudență. Se susține, în adevăr, că faptele anterioare căsătoriei, ori cât de imorale și de necorecte ar fi, nu pot servi de bază unei cereri în divorț, nici din cauza naturii lor, nici din cauză că soțul culpabil ar fi ascuns aceste fapte viitorului său soț: «Considerând, țice Curtea din Dijon (19 Feb. 1890), că din actele produse în cauză se constată că, înaintea căsătoriei sale, intimata ar fi avut un amant; Considerând, în drept, că numai călcarea datoriiilor pe care le impune căsătoria justifică ruperea legăturii conjugale și că aceste datorii nu încep de cât atunci când, prin celebrarea ei, căsătoria a devenit un fapt îndeplinit; că, prin urmare, nu poate să fie vorba de violarea unor datorii înainte de îndeplinirea faptului care le produce; că aceste principii, care decurg din natura lucrurilor sunt formal consacrate prin textul și spiritul legii; de unde rezultă că fap-

tele anterioare căsătoriei nu pot servi de bază unei cereri în despărțenie, nici din cauza naturii lor proprii, nici din cauza împrejurării că soțul pârât le ar fi ascuns viitorului său soț, căci, în asemenea condițiuni, tăcerea sa n'ar constitui o insultă gravă în sensul art. 231 (212 C. rom.), care cere ca insulta să fi fost adresată de un soț celui-lalt, etc. (2)».

Tot în acest sens se pronunță și o parte însemnată din doctrină (3). Așa dar, după acest sistem, faptul că femeia, înaintea căsătoriei, ar fi fost prostituată, sau îngreunată de semănța străină, n'ar constitui o insultă gravă de natură a permite bărbatului să ceară desfacerea căsătoriei, chiar dacă femeia ar fi ascuns starea în care se afla și, prin manoperile ei, ar fi surprins buna credință a bărbatului. Mi se pare însă cu toate acestea, că tribunalele ar putea foarte bine, după împrejurări, să recunoască că purtările necuviincioase ale femeii, deși anterioare căsătoriei, ar avea în sine destulă gravitate pentru a da loc la o cerere de divorț, potrivit Codului Calimach, unde atât logodna cât și căsătoria se desfăceau când femeia era îngreunată de semănța străină de mai înainte, fără știrea bărbatului (art. 120, § 2 și 143, § ultim), dispozițiuni care nu se ved în Codul austriac. «Viclenia și fățarnicia femeii, țice Willequet, produc, în asemenea caz, soțului o rană, care, pentru un om de inimă nu se va mai tămădui nici o dată, și care va otrăvi viața sa întreagă». Prin urmare, despărțenia în asemenea caz va putea fi admisă, pentru că nu actul anterior căsătoriei, ci manoperele femeii sau chiar simpla ei tăcere în momentul săvârșirii căsătoriei, constituie insulta (4). Eată pentru ce aprobăm din

(2) Veđi Sirey, 90 2. 111. Cpr. în acelaș sens, Trib. Imp. german (Leipzig), Sirey, 84. 4. 5 (decisie la care Curtea din Colmar face aluzie în motivele sale). C. Bruxelles. *Pand. Périod.* 88. 5. 24. Trib. Cambrai. D. P. 88. 5. 166. Trib. Paris. *Pand. Périod.* 89. 2. 27. Trib. Lyon. *Pand. Périod.* 91. 2. 54. Veđi și *Pand. fr., Divorce*, 932 urm.

(3) Laurent, III, 192. T. Huc, II, 294. Aubry et Rau, V, § 491, p. 178, nota 26. Curet, *Code du divorce*, 33. Baudry, I, 677. Duranton, II, 541, etc.

(4) Cpr. Demolombe, IV, 392. Fremont, *Divorce*, 80, 133 și 138. Massol, *Séparation de corps* (ed. a 2-a) No. 5, p. 98. Vraye et Gode, *Le divorce et la séparation de corps*, I, 62, 85 urm. Carpentier *Divorce*, I, 116 urm. Beudant, *Cours de dr. civ. fr.*, I, 395. Le Senne, *Séparation de corps*, No. 70. Willequet, *Divorce*, p. 68. Veđi și *Pand. fr., Divorce*, 915 urm. Répert. Dalloz, *Supplément, leod* Vº, 91. Cpr. Trib. Anvers, Répert. Dalloz, *Supplém., Divorce*, 91, nota 1. C. Paris. *Pand. Périod.* 87. 2. 245. Veđi și C. Bordeaux. Répert. Dalloz, *Séparation de corps*, 61, nota 2. «Considerând, țice

toate puterile noastre decizia mai sus reproducă a Curței din Colmar și eată pentru ce Curtea din Paris cu drept cuvânt a pronunțat separarea de trup dintre doi soți pentru că, în momentul căsătoriei, femeea era înscrisă în registrele poliției ca femeie publică și n'a comunicat acest fapt viitorului său soț⁽⁵⁾. Remâne însă bine înțeles că împăcarea intervenită între soți și neurmata de alte fapte injurioase ar constitui o fine de neprimire contra acțiunii de divorț, care s'ar întemeia pe fapte anterioare căsătoriei, după cum ea ar opri și acțiunea întemeiată pe fapte posterioare. Judecătorii fondului vor aprecia, în suveranitatea lor, dacă a existat sau nu a existat împăcare⁽⁶⁾.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Casație secția II

6 Noembrie 1900

D-1 N. Mandrea, Președinte
Ministerul de finance cu G.
Episcopescu

Curtea de compturi. — Decisiune de descărcare. — Perceptor condamnat de administrația financiară pentru rămășițe neîncasate. — Descărcare din partea Curței de compturi pe motiv că suma neincasată este neînsemnată. — Nemotivare. — Legea din 24 Ianuarie 1864.

Este nemotivată decisiunea Curței de compturi când apără pe un perceptor de plata unor rămășițe din gestiunea sa, pe motiv că acele rămășițe sunt neînsemnate; pentru că nu neînsemnată suma poate motiva o descărcare de gestiune, când mai cu seamă nu s'a probat nici cauza neîmplinirii.

Decisiunea 249/900. — Casată decizia Inaltei

această din urmă decizie, că din toate insultele cea mai gravă pentru un bărbat este faptul femeii de a-l ascunde în momentul căsătoriei, fructul imoralității ce ea poartă în sinul ei și de a căuta a introduce în familia lui un copil străin, resplătind ast-fel prin o neagră nerecunoștință semnele de afecțiune ce ea primește de la acela care 'și unește soarta lui cu a ei, etc.

⁽⁵⁾ C. Paris (25 Mai 1837). Répert. Dalloz, *Séparation de corps et divorce*, 61, nota 1.

⁽⁶⁾ Curtea Bordeaux (22 Martie 1826), decizie citată *supra* în nota 4. Carpentier, *op. cit.*, 273.

Cassation II-ème chambre

6 Novembre 1900

Mr. N. Mandrea, président
Le Ministère des finances avec
G. Episcopescu

Cour des comptes. — Decision de décharge. — Receveur condamné par l'administration financière pour un reste non encaissé de sa gestion. — Décharge par la Cour des comptes par le motif que la somme non encaissée est de peu d'importance. — Decision non motivée. — Loi du 24 Janvier 1864.

N'est pas motivée la decision de la Cour des comptes qui décharge un receveur du reste non encaissé de sa gestion, par le motif que la somme est de peu d'importance; car ce n'est pas le peu d'importance de la somme qui peut déterminer une décharge de gestion, alors surtout que la cause du non encaissement n'a pas été prouvée.

Curți de compturi, secția II cu No. 43/900 după recursul făcut de Ministerul de finance în proces cu G. Episcopescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Alexandresco;

Pe d-l procuror St. Stătescu în conclusiuni;

Pe d-l avocat Țicu Ștefănescu, în combateri;

Deliberând,

Asupra mijloacelor de casare invocate:

I. «Administrația financiară de Vlașca a violat dispozițiunile art. 78 și 79 din legea de constatare și percepere, după cari perceptorii sunt datorți a achita debitele puse în sarcina lor până la finele lunii întâia din trimestrul următor, lucru ce în specie nu s'a petrecut, și Curtea nu era în drept a face distincțiuni pe care legiuitorul nu le-a făcut.

II. S'a violat art. 81 din aceeași lege prin faptul că numitul perceptor la încetarea sa din funcțiune nu a depus acte de urmărire, ca ast-fel judecătorii de fond să poată vedea dacă perceptorul a îndeplinit la timp toate diligențele și urmăririle legale pentru împlinirea sumelor datorite, după cum prescrie art. 78 din legea de constatare și percepere».

Având în vedere decisiunea Curței de compturi supusă recursului;

Considerând că se constată că pârâțul Episcopescu fiind condamnat de administrația financiară a județului Vlașca a plăti o sumă de 17549 lei, rămășițe si minusuri prevăzute prin compturile sale de gestiune pe timpul cât a funcționat ca perceptor, Curtea de compturi prin decizia supusă recursului, în urma apelului făcut de pârât, a reformat în totul zisa decisiune apărând pe pârât de întreaga sumă la care fusese condamnat;

Considerând că Curtea de compturi pentru a ajunge la acest rezultat, stabilește în fapt că pârâțul la esirea sa din funcțiune a depus listele de rămășițe și că din întreaga țifără la care era condamnat nu a mai rămas neîncasate de cât o sumă de lei 851 banî 55 pe timpul gestiunii sale;

Considerând că de și din constatările făcute stabilește însăși Curtea, că asupra pârâțului mai este o sumă de 851 banî 55, ca rămășițe, totuși 'l apară în totul de plata acestei rămășițe, motivând aceasta prin considerația că această sumă este neînsemnată față cu încasările ce a efectuat din debitul avut, ceea ce însă nu este în realitate o motivare întru cât însemnată sa neînsemnată suma este considerată străină și întru cât de altminterlea recurentul n'a probat de ce nu s'a putut încasa acea sumă;

Că prin acest mod de a judeca Curtea dă o decisiune nemotivată și de aceia mijloacele de casare sunt întemeiate.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Curtea de apel din București

Secția II

14 Octombrie 1900

D-l I. Cerchez, președinte
Sultana V. Drumescu și Se-
vastita Christescu cu Maria
C. Perșinaru și alții

Testament autentic. — Ori-
ginal. — Lipsa lui. — Copie. —
Forța ei probantă. — Scoaterea
din ordinul magistratului și
față cu părțile.

Judecător delegat. — Consta-
tări. — Credință. — Inscricțiune
în fals.

Autenticare. — Testament. —
Dacă autenticarea se poate
face după moartea testatorului.
Validitate.

Testament. — Testator bolnav.
Delegațiune. — Dacă Codul civil
cerea constatarea boalei din par-
tea judecătorului delegat.

Grefier. — Dacă Codul civil
cerea să însoțească pe judecă-
torul delegat când instrumenta
la domiciliul testatorului.

Delegațiunea judecătorului --
Delegațiunea din partea tribu-
nalului. — Sancțiune. — Delega-
țiune de un singur judecător
prin rezoluțiune. — Dacă e va-
labilă.

Punere în posesiune. — Moș-
tenitori. — Exercițiul. — Acțiuni,
drepturi. — Transmisiunea lor. —
Instrăinarea imobilelor legate. —
Lipsa punerii în posesiune. —
Validitate.

Legat. — Reservă. — Reducere.
Inadmisibilitate în apel. —
Art. 1188, 861, 862 și 653 Co-
dul civil. — Art. 33 din legea
autenticării actelor din 1 Sep-
tembrie 1886. — Art. 327 Cod.
proc. civ.

1. Copia după un testament
face credință ca și testamentul
original, când această copie este
trasă după registrele tribunalului,
din ordinul magistratului, față
cu toate părțile și când partea
ce să servească de dănsa nu are
și n'a avut nici odată originalul
în posesia sa.

2. Asemenea fac deplină cre-
dință, până la inscrierea în fals,
constatările făcute de către ju-
decătorul delegat în conformi-
tate cu art. 861 și 862 C. civ.
privitoare la citirea testamen-
tului și declarațiunea testato-
relui.

3. Autenticarea testamentului
a doua zi după ce judecătorul
delegat a luat declarația testato-
rului, nu e un motiv de nuli-
tatea testamentului, chiar dacă
se constată că în ziua autenti-
făcării, testatorul murise deja

Cour d'Appel de Bucarest

2° chambre

14 Octobre 1900

M-r I. Cerkez, Président de chambre
Soultana M. Drumescu et
Sébastie Christescu contre Ma-
rie C. Persinarou et autres.

Testament authentique. —
L'original. — Défaut de l'origi-
nal. — Copie de l'original. — Sa
force probante. — Délivrance de
la copie sur l'ordre du magis-
trat et en la présence des
parties.

Juge délégué. — Ses consta-
tations. — Foi qu'on leur atta-
che. — Inscription de faux.

Authentification. — Testa-
ment. — Si le testament peut
être authentifié après le décès
du testateur. — Validité.

Testament. — Le testateur est
malade. — Délégation d'un juge. —
Si le Code civil impose au juge
de constater que le testateur
est malade. — Greffier. — Si le
Code civil prescrit que la juge
délégué soit accompagné du
greffier toutes les fois qu'il in-
strumente aux domiciles du tes-
tateur. — Délégation du juge. —
Donnée par le tribunal. — Sanc-
tion. — Délégation domée par un
seul juge par voie de résolu-
tion. — Si elle est valable.

Mise en possession. — Héri-
tiers. — Exercice des actions et
droits du défunt. — Leur trans-
mission. — Aliénation des im-
meubles légués. — Défaut de la
mise en possession. — Validité.

Legs. — Réserve. — Réduction
du legs. — N'est pas admissible
en appel. — Art. 1188, 861, 862
et 653 Code civile roumain. —
1335, 724 C. civ. fr. — Loi de
l'authentification des actes du
1° Septembre 1886 art. 33. — Art.
327 du nouveau Code de procé-
dure civile roumaine. — 464 pr.
civ. fr. — 362 pr. civ. genevoise.

1. La copie d'un testament,
délivrée sur l'ordre du magis-
trat, en la présence de toutes
les parties, et sur les registres
du tribunal, fait pleine foi en
justice tout autant que l'original,
alors que la partie qui s'en sert
n'a jamais eu en sa possession
l'original.

2. Même solution et cela jusqu'à
l'inscription de faux pour ce
qui concerne la constatation du
juge délégué qu'il le testament a
été lu en la présence du testa-
teur et qu'il en a reçu la decla-
ration, conf. aux articles 861
et 862 C. civ.

3. Le testament peut être au-
thentifié le lendemain du jour
où le juge délégué a consigné la
déclaration du testament, sans
qu'on puisse en tirer un motif
d'annulation du testament, alors
même qu'il est constant que le

testament a cessé de vivre le
jour de l'authentification. Il suf-
fit que le juge délégué ait con-
signé par écrit qu'il s'est as-
suré du libre consentement du
testateur, de son vivant.

4. Neconstatarea boalei tes-
tatorului în procesul-verbal al
judecătorului delegat și lipsa
greșelului de la lucrările, în-
ainte de epoca legii autenticării
actelor, nu atrag nulitatea testa-
mentului pentru că aceste forma-
lități nu erau cerute de lege la
acea epocă.

5. Tot ast-fel nu e motiv de
anularea testamentului, faptul, că
delegația de a lua declarația tes-
tatorului, la domiciliul său, a fost
dată printr'o rezoluție a unui
judecător, pusă pe petiția, prin
care se cerea delegația, iar nu
printr'o încheiere a tribunalului.

6. Un moștenitor poate să in-
streineze bunurile ce i s'au lăsat
prin testament, mai înainte chiar
de a fi pus în posesie, pentru că
punerea în posesie nu se cere
de cât pentru a putea moșteni-
torii să exercite drepturile și ac-
țiunile defunctului său a putea
ei însăși să fie acționari; iar în
cât privește transmisiunea bu-
nurilor, ea s'a operat în virtu-
tea legii în momentul deschi-
derii succesiunii.

7. Nu se poate invoca pentru
prima oară în apel reducerea
unui legat pe motiv că s'a ata-
cat rezerva.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Sultana V. Drumescu și de
Sevastita Christescu în contra sentinței tribunalului
Ilfov, secț. I^a cu No. 564 din 1895, prin care li s'au respins
oposițiunea contra sentinței anterioare No. 415 din 1895;

Având în vedere că tribunalul prin sentința No. 415
a respins acțiunea apelantelor ca nesustținută; că a-
ceastă acțiune are de obiect a se obliga intimații Maria
C. Perșinaru, soțul său C. Perșinaru, Niță Ion și Luxița
Doicescu, să le delase în plină proprietate și posesiune
imobilul situat în sub. Popa-Soare, strada Plantelor
No. 29, astăzi No. 49, rămas pe urma defunctului lor
părinte C. Rădulescu și pe care soția acestuia, Maria
C. Rădulescu, l'a înstrăinat pe nedrept;

Având în vedere că, din actele prezentate și din sus-
ținerile necontestate ale părților, se constată că imobilul
în litigiu a aparținut în adevăr lui C. Rădulescu; însă
după moartea lui, Maria C. Rădulescu, mama apelan-
telor, ca moștenitoare testamentară, vinde acest imobil
lui Niță Ion, prin actul de vânzare autenticat sub
No. 7234 din 14 Noembrie 1879; că acesta, în anul 1882
prin actul transcris la No. 620 din 6 Aprilie îl vinde și
el d-nei Luxița Catopolu, care la rândul ei îl vinde
lui Nicolae Doicescu prin actul transcris la No. 73 din
16 Ianuarie 1884; că, în fine, acest din urmă încetând

testateur avait cessé de vivre le
jour de l'authentification. Il suf-
fit que le juge délégué ait con-
signé par écrit qu'il s'est as-
suré du libre consentement du
testateur, de son vivant.

4. Sous l'empire du Code ci-
vile, et antérieurement à la
mise en application de la loi de
l'authentification des actes du
1° Septembre 1886, le juge, dé-
légué à se transporter au domi-
cile du testateur, pouvait ne
pas être assisté du greffier et ne
pas constater qu'il a trouvé le
testateur malade, à son domicile,
sans que pour cela le testament
pût être annulé; ces formalités
n'étant pas prescrites à celle é-
poque là, par la loi.

5. Une délégation d'avoir à se
transporter au domicile du tes-
tateur à l'effet de recevoir sa
déclaration, peut être donnée,
indifféremment, par le tribunal
au complet, au par un seul juge,
par voie de résolution appliquée
sur la demande écrite de la par-
tie intéressée; on ne saurait en
tirer un motif d'annulation du
testament.

6. Le transmission des biens,
du défunt à l'héritier, s'opère
de plein droit, en vertu de la
loi, au moment de l'ouverture
de la succession; la mise en
possession n'est nécessaire aux
héritiers que pour pouvoir exer-
cer les droits et actions du défunt,
ou pour pouvoir eux-mêmes être
poursuivis par les créanciers du
défunt; un héritier peut donc
aliéner les biens qui lui ont été
légués, avant même d'avoir été
mis en possession.

7. On ne peut demander, pour
la première fois, en appel, la ré-
duction d'un legs, pour le motif
que la réserve a été attaquée.

din viață, soția sa Luxița Doicescu, prin actul autentificat la No. 7646 din 22 Octombrie 1892, constituie acelaș imobil dotă ficei sale intimata Maria C. Persinaru, care posedă actualmente imobilul ce se revendică de apelante în calitate de fice legitime ale defunctului Rădulescu ;

Având în vedere că Maria C. Persinaru susține că autoarea sa, Maria C. Rădulescu, avea dreptul să vândă acest imobil, de oare ce dânsa fusese înstituită moștenitoare de defunctul său soț C. Rădulescu prin testamentul autentificat de tribunalul Ilfov, secț. de notariat la No. 2450 din 20 Decembrie 1878 și transcris la No. 1036 din 1878; că, spre a dovedi existența acestui testament, presintă o copie după dânsul scoasă după registrul tribunalului din ordinul magistratului și față cu părțile conform art. 1188 Cod. civil, întru cât originalul testamentului nu l'a avut nici o dată în mâinile sale ;

Având în vedere că, apelantele, prin avocatul lor opun : că testamentul ce se invoacă nu există, de oare ce nu se presintă originalul spre a vedea dacă emană de la defunctul Rădulescu ; că chiar dacă ar exista un asemenea testament, el este nul și de nul efect, fiind că s'a autentificat de tribunal după moartea testatorului ; că petițiunea prin care s'a cerut delegarea unui judecător spre a lua declarațiunea testatorului la domiciliu nu este făcută de acesta și nici nu s'a anexat la petițiune un certificat medical prin care să se constate boala ; că delegațiunea supleantului este dată nu de tribunal cum cere legea, ci de un singur judecător printr'o simplă rezoluțiune pusă pe petițiune ; că supleantul delegat, când a instrumentat, n'a fost însoțit de greșier și nici n'a constatat în procesul său verbal în ce stare a găsit pe testator și dacă acesta a iscălit testamentul în fața sa ;

Că, prin urmare, câtă a se vedea dacă aceste opuneri ale apelantelor sunt fondate și de natură a atrage anularea testamentului ce se invoacă ;

Considerând că, după dispozițiunile art. 1188 Codul civil, când originalul există, copia legalizată după un act autentic nu face credință de cât despre cea ce se cuprinde în original, înfățișarea căruia se poate cere tot-d'auna ;

Că din acest art. rezultă evident că, partea care se servă cu o asemenea copie nu poate fi îndatorită să presinte originalul titlului său de cât numai când acest original există ;

Că prin cuvintele «când original există» din citatul articol, trebuie a se înțelege «când originalul se află în mâinile părții», căci evedint numai în acest cas este logic și rațional a'î impune obligațiunea de a prezenta originalul ; alt-fel, a'î cere să presinte originalul și atunci când nu l'a avut și nici nu l'a putut avea, ar fi a'î cere un lucru imposibil de executat și aceasta nu se poate presupune că a fost în intențiunea legiuitorului când a edictat art. 1188 ;

Că, în speță, este cert, că nici intimata Maria C. Persinaru, nici autorii ei, n'au avut nici o dată în mâinile lor testamentul defunctului C. Rădulescu, de oare ce din actele de vîndare arătate mai sus nu se vede că originalul acelui testament ar fi fost încre-

dințat vre-unuia din cumpărătorii imobilului în litigiu ; că tot cea ce rezultă din acele acte este, că ar fi existat un testament al lui Rădulescu, că acel testament a fost autentificat și transcris la No. 1036 din 1878 și că, în baza lui, Maria C. Rădulescu ca moștenitoare, a vînduș acel imobil lui Niță Ion în 1879, că în actul său de vîndare s'a făcut numai mențiune de acel testament, iar originalul nu s'a dat cumpărătorului, nici nu i se putea da, fiind că printr'însul se legase Mariei C. Rădulescu și altă avere mișcătoare și nemiscătoare în privința căreia dânsa avea trebuință de acel testament ;

Că, ast-fel fiind, nu se poate pretinde intimatei Maria C. Persinaru să presinte testamentul lui C. Rădulescu în original ;

Că, în asemenea cas, copia ce ea presintă face credință ca și testamentul original, întru cât această copie după testamentul transcris în registrele tribunalului la No. 1036 din 1878 este, necontestat, scoasă din ordinul magistratului și față cu apelantele conform art. 1188 Cod. civil ;

Că, prin urmare, este suficient prezentarea acestei copii legalizate spre a vedea dacă testamentul defunctului Rădulescu conține vre-un viciu de formă care să atragă nulitatea, cum se pretinde de apelante ;

Considerând că din procesul-verbal de autentificare, din raportul și procesul-verbal al supleantului delegat se constată că C. Rădulescu ne putînd veni înaintea tribunalului din cauză de boală, a cerut a se delega un judecător care să'î primească declarațiunile la domiciliu ; că, în urmă, supleantul Viscopescu, care fusese delegat, a prezentat tribunalului un raport și un proces-verbal, prin care constată că a citit testamentul din cuvînt în cuvînt în fața și auzul testatorului și că acesta 'l-a declarat că este făcut din libera sa voință, nesilit de nimeni, că este scris de o altă persoană, fiind bolnav și subscris de d-sa, în fața căror constatări tribunalul a dat autenticitatea legală testamentului ;

Că aceste constatări fiind autentice și în conformitate cu dispozițiunile art. 861 și 862 din Cod. civ., fac deplină credință până la inscripțiunea în fals, ceea ce apelantele ne făcînd, nu mai pot susține că acest testament nu emană de la defunctul Rădulescu și că iscălitura acestuia nu este atestată de judecător ;

Considerând că în cas când testatorul nu se poate prezenta înaintea tribunalului din cauză de boală și se delegă un judecător a merge la domiciliul său, legea nu cere ca tribunalul să autentifice testamentul chiar în ziua când judecătorul delegat a primit declarațiunile testatorului, de oare ce îndeplinirea acestor formalități în aceeași zi este evident imposibilă materialmente în cele mai multe cazuri ; că, prin urmare, este destul ca judecătorul delegat să fi primit declarațiunile testatorului atunci când el era încă în viață, autentificarea testamentului putînd fi dată de tribunal și mai în urmă, după raportul judecătorului care a instrumentat ;

Că, ast-fel fiind, în speță, de și testamentul se vede autentificat de tribunal în ziua de 20 Decembrie 1878, când testatorul murise, totuși această coincidență nu

poate atrage anularea testamentului, cum susțin apelantele, de oare ce este cert și necontestat că supleantul delegat primise declarațiunile testatorului la domiciliu în ziua de 19 Decembre 1878, adică atunci când testatorul trăia, ceea-ce după lege este suficient a autorisa pe tribunal a da autenticitatea cuvenită testamentului, chiar după încetarea din viață a testatorului Rădulescu ;

Considerând că, din copia prezentată de intimata Maria C. Persinaru, se vede că petițiunea prin care s'a cerut delegarea unui judecător este iscălită de însuși testatorul C. Rădulescu ; că, întru cât apelantele n'au contestat această copie și n'au cerut prezentarea originalului, care se află în dosarul tribunalului No. 1102 din 1878, această copie probează în destul că petițiunea este iscălită de Rădulescu, iar nu de altă persoană, cum pretind apelantele ;

Considerând că în cas când testatorul nu poate veni înaintea judecătoriei din cauză de boală, art. 861 din Cod. civil nu prescrie a se alătura un certificat medical pe lângă petițiunea prin care se cere delegațiunea unui judecător, nici nu obligă pe judecătorul delegat să constate boala, sau să fie asistat de grefierul tribunalului atunci când instrumentează, cum aceasta s'a prevăzut în urmă în art. 33 din legea autentificării actelor din 1 Septembrie 1886 ;

Că, prin urmare, în speță, de și este cert că judecătorul delegat n'a constatat boala testatorului Rădulescu, și că a lucrat fără asistența grefierului, totuși lipsa acestor formalități nu poate atrage anularea testamentului, care atunci când s'a făcut legea nu cerea asemenea formalități ;

Considerând că citatul art. 861 din Codul civil cere, în adevăr, ca judecătorul delegat să fie numit de trib. însă neîndeplinirea acestei dispozițiuni nu poate atrage nulitatea testamentului, de oare-ce art. următor 862 nu prevede sub pedeapsă de nulitate de cât îndeplinirea formalității citirei testamentului și a declarațiunei testatorului, atât în raportul judecătorului delegat, cât și în adevărarea tribunalului ;

Că, prin urmare, în speță, de și este cert că delegațiunea supleantului Vispesu a fost dată nu printr'o încheiere a tribunalului, ci printr'o rezoluțiune a unui judecător pusă pe petițiunea prin care s'a cerut delegațiunea, totuși, întru cât legea n'a prevădut numirea de tribunal sub pedeapsă de nulitate, delegațiunea, în modul cum s'a dat, nu poate atrage anularea testamentului ;

Că, ast-fel, toate motivele invocate de apelanta spre a anula testamentul defunctului C. Rădulescu sunt nefondate ;

Că, deci, în basa lui, Maria C. Rădulescu putea să vândă imobilul ce se revendică ;

Având în vedere că apelantele susțin încă că vânzarea imobilului în litigiu nu este valabilă, de oare ce vândătoarea Maria C. Rădulescu n'a fost pusă în posesiunea averii ce i se lăsase prin testamentul soțului său ;

Considerând că, în adevăr, după art. 653 Cod. civ. cei-alți moștenitori, afară de ascendenți și descendenți, sunt ținuti a cere și obține punerea în posesiune de la justiție, însă este evident că legea nu cere punerea

în posesiune de cât pentru a putea moștenitori să exercite drepturile și acțiunile defunctului, sau a putea fi acționați ei însuși, căci în ce privește transmisiunea drepturilor de la defunct la eredi, ea s'a operat în virtutea legii în momentul deschiderii succesiunii, și prin urmare un moștenitor poate să înstrăineze bunurile ce i s'au lăsat prin testament, mai înainte chiar de a fi pus în posesiune ;

Că, așa fiind, puțin importă dacă Maria C. Rădulescu a fost ori nu pusă în posesiunea bunurilor, de oare-ce dânsa, vândând imobilul ce se revendică, și care i s'a lăsat prin testament de soțul ei, n'a făcut de cât să exercite un drept al său propriu, iar nu un drept al defunctului său soț ;

Având în vedere că apelantele au susținut, în fine că părintele lor, C. Rădulescu, prin testamentul ce l-a făcut în favoarea mamei lor, a atacat reserva ce li se cuvine după lege ;

Considerând însă că cestiunea reservei n'a fost invocată de avocatul apelantelor de cât în treacăt în cursul pledărei sale, fără să fi pus concluziuni precise ; că, afară de aceasta, reducerea legatului făcut Mariei C. Rădulescu, pe motiv că s'ar fi atacat reserva, n'a făcut obiectul acțiunei de la prima instanță, și deci, conform art. 327 pr. civ., nu poate fi cerută pentru întâia oară în apel ;

Că, ast-fel, toate mijloacele invocate de apelante sunt nefondate, și prin urmare, apelul și acțiunea lor în revendicare urmează a se respinge ;

Având în vedere că intimații prezenți au cerut și cheltueli de judecată ;

Considerând însă că dânsii n'au dovedit a fi făcut alte cheltueli în apel de cât plata avocatului, pe care Curtea, apreciind-o, în raport cu importanța procesului și serviciile aduse, o fixează la suma de una sută lei.

Pentru aceste motive, respinge apelul.

(ss) I. Cerkez, Alex. D. Dobriceanu, At. Atanasovici.

Curtea de apel din București Secția I

2 Noembrie 1900

D-l Ath. C. Kivu, Prim Președinte
Andrei Popescu cu Ecaterina
C. D. Carastan

Apel făcut fără taxe.—Când i se poate da curs.—Eroare.—Amendă întreită.—Dacă se poate acorda termen pentru plata amendei.—Eroarea trebuie dovedită.—Când eroarea e manifestă.—Când trebuie dovedită.— Art. 26 din legea timbrului.

Art. 26 din legea timbrului prescrie că, dacă din eroare s'a făcut o cerere de apel, etc. fără a se achita în acelaș timp și taxele speciale prevăzute de citata lege, acea cerere nu va fi nulă de drept, dacă partea care a făcut-o va justifica la ziua înfățișării plata unei amenzi egală cu de trei ori taxele datorite.

Cour d'appel de Bucarest 1° Chambre

2 Novembre 1900

M-r Ath. C. Kivu, Premier Président
André Popescu contre Catherine C. D. Carastan

Appel sans paiement des taxes.—Quand il y a lieu à son admission.—De l'erreur.—Triple amende.—Si l'on peut accorder un terme pour le paiement de l'amende.—L'erreur doit être prouvée.—Cas ou l'erreur est manifeste.—Cas ou elle doit être prouvée.— Art. 26 de la loi du timbre.

L'article 26 de la loi du timbre prescrit que si, faute de le savoir, un appel, a été interjeté sans qu'on eût payé, en même temps, les taxes spéciales prévues par ladite loi, l'appel n'est pas nul de plein droit, si la partie, qui l'a interjeté, justifie, au jour de l'audience, avoir payé une amende triple de la valeur des taxes dues.

Pentru a se da curs unui apel pentru care nu s'a plătit taxele și care nu s'a scris pe timbru legal, se cere: 1° ca partea să fi plătit o taxă mai mică crezând eronat că atâta prevede legea; 2° că, la înfățișare, să justifice plata amendei.

În privința ultimei condiții, jurisprudența admite că instanța poate acorda un termen pentru plata amendei, căci este de presupus că numai la înfățișare partea află că s'a înșelat și nu a plătit întreaga taxă.

Eroarea însă trebuie a se dovedi.

Eroarea este manifestă și termen de plată se poate acorda, atunci când partea, în loc de a depune taxa pentru apel, plătește numai aceea ce se cere, de ex. pentru opoziție sau contestație. Când, însă partea nu plătește nici o taxă și scrie apelul pe hârtie simplă, eroarea nu se mai poate presupune, ci trebuie a fi probată.

Curtea,

Având în vedere că acest apel este făcut pe hârtie liberă, fără timbru și fără plata taxei speciale prevăzută de legea timbrului, iar apelantul cere un termen ca să plătească amenda fixată de lege la de trei ori taxele datorite;

Având în vedere că, prin art. 26 din legea timbrului se dispune că, dacă, din eroare, s'a făcut vre-o cerere de apel, etc., fără ase achita în același timp și taxele speciale prevăzute de citata lege, acea cerere nu va fi nulă de drept, dacă partea care a făcut-o și va voi să-și dea curs, va justifica la ziua înfățișării plata unei amende egală cu de trei ori taxele datorite;

Considerând dar că, spre a se da curs unui apel pentru care nu s'a plătit și nu s'a scris pe timbru legal, se cere: 1° ca partea să fi plătit o taxă mai mică crezând eronat că atâta prevede legea, și al 2° că, la înfățișare, să justifice plata amendei;

Considerând că, în privința ultimei condiții este de jurisprudență că instanța se acorde un termen pentru a se plăti amenda, căci este de presupus că numai la înfățișare partea află că s'a înșelat și nu a plătit întreaga taxă; că însă eroarea sa că pentru actul ce-l făcea este de plătit numai cutare taxă, aceasta cată să se dovedească; că în cas când partea, în loc de a depune taxa pentru apel plătește numai aceia ce se cere de ex. pentru opoziție sau pentru contestație, eroarea fiind aproape manifestă, termenul ce s'ar solicita pentru complectarea și pentru răspunderea amenzii, se poate acorda;

Că, atunci însă când partea nu plătește nici o taxă și scrie apelul pe o hârtie simplă, eroarea nu se mai presupune, ci trebuie să o probeze, adică să stabilească ignoranța sa complectă despre existența legii timbrului;

Că o asemenea dovadă nefăcându-se, urmează a considera apelul ca făcut fără plata taxelor legale;

Că, în specie, apelantul nedepunând până astăzi nici o taxă, și de altă parte, nedovedind eroarea, în sensul

Pour qu'un appel, pour lequel on n'a pas payé les taxes afférentes et qui n'a pas été suffisamment timbré, soit admissible, il faut: 1° que la partie, de bonne foi, mais trompée sur les exigences de la loi, ait acquitté une taxe moindre que celle qui était due; 2° qu'au jour de l'audience, elle justifie avoir payé l'amende.

En ce qui concerne la seconde condition, il est de jurisprudence que l'instance peut accorder un terme pour le paiement de l'amende, car il est à supposer que ce n'est qu'à l'audience que la partie apprend qu'elle s'est trompée et qu'elle n'a pas acquitté la taxe entière due.

Mais l'erreur doit être prouvée.

L'erreur est manifeste, et l'on peut accorder un terme pour le paiement du surplus, toutes les fois que la partie paie, au lieu des taxes d'appel, celles qui s'appliquent à l'opposition ou à la contestation. Mais lorsque la partie qui a interjeté appel ne paie ni taxes ni timbre, l'erreur n'est plus présumable; elle doit être prouvée.

sus arătat, cererea sa de amânare pentru a plăti amenda fiind făcută numai în scop de trăgănire, cată a se respinge.

(ss) At. C. Kivu, G. Flășlen, V. Bossy, Em. Anastasiu, Gr. Ștefănescu.

Tribunalul județului Romanatzi

20 Noembrie 1900

D-l V. Antinescu, președinte
Niță Georgescu cu N. Pătru

Pământ rural — Sătean improprietărit. — Nestabilire pe pământul dat în timp de două ani. — Decădere. — Dacă se operează de drept. — Comisiuni comunale pentru constatarea și perceperea contribuțiilor statului. — Delegațiune. — Lipsă de competență.

După art. 8 din regulamentul pentru executarea art. 5 și 6 din legea rurală, statul este în drept a lua înapoi săteanului care se înproprietărește, pământul ce i s'a dat, dacă, în două ani de la înproprietărire, nu se stabilește în mod efectiv pe el, din termenii art. 8 din regulament ne rezultând ideea unei decăderi absolute pentru cel care a contravenit condițiilor sub care a contractat cu statul; acesta pentru a depozeda pe săteanul improprietărit, trebuie să se adreseze instanțelor judecătorești competente.

Comisiunile comunale și de apel pentru constatarea și perceperea contribuțiilor statului fiind instanță de judecată în materie fiscală, nu au competențe de a se pronunța asupra dreptului de proprietate sau de posesiune imobiliară. Așa fiind, titlul obținut de la aceste comisiuni, emanând de la o instanță incompetentă, nu poate produce nici o legătură de drept față cu cel depozadat.

Tribunalul,

Asupra acțiunii reclamantului Niță Georgescu din com. Amărăscii de jos, intentată în calitate de fiu și moștenitor al decedatului Gh. Matei, contra lui Nicolae Pătru din com. Urzica, având de obiect de a se obliga acesta să-și lase în absolută posesiune și proprietate imobilele acestea: 1) cinci pogoane pământ de muncă situat în com. Urzica, învecinat la răsărit cu Voicu Comle, la apus cu drumul cel mare, la miază noapte cu partea ce se stăpânește de reclamant; 2) jumătate din pământul de casă, situat în satul Urzica, învecinat la răsărit cu partea ce se stăpânește de reclamant, la apus cu Ștefan și Ion G. Ghiță, pământ care este jumătate din acela cu care a fost improprietărit defunctul său părinte Gheorghe Matei și care să stăpânește fără drept de numitul parat Nicolae Pătru;

Având în vedere și cererea de chemare în garanție

Tribunal du district de Romanatzi

20 Novembre 1900

Mr. V. Antinescu, président
N. Georgescu contre N. Patru

Immeuble rural. — Paysan propriétaire d'un tel immeuble. — Qui ne s'est pas établi sur le terrain qui lui a été donné en toute propriété pendant le délai de deux années. — Déchéance. — Si elle s'opère de plein droit. — Commissions communales pour la constatation et la perception des contributions. — Délégation. — Incompétence.

D'après l'article 8 du Règlement pour l'exécution des art. 5 et 6 de la loi rurale, l'état a le droit de reprendre le terrain donné en toute propriété, au paysan qui, dans le délai de deux années à dater de la donation, ne s'y sera pas effectivement établi. Mais comme des termes de l'article 8, du susdit Règlement, il ne résulte aucune idée de déchéance absolue pour le contravenant aux conditions sous lesquelles il a contracté avec l'état, celui-ci devra s'adresser aux instances judiciaires compétentes à l'effet de déposséder de son bien le paysan propriétaire.

Les commissions communales et d'appel pour la constatation et la perception des contributions n'étant des instances de jugement qu'en matière fiscale ne sont pas compétentes à se prononcer sur des droits de propriété ou de possession immobilière. Il en résulte que le titre, obtenu de la part de ces commissions, n'émanant pas d'une instance compétente, ne peut produire aucun lien juridique à l'égard de celui qui a été dépossédé.

făcută de părătul Nicolae Pătru, contra lui Ioan Bogdan din com. Amărăscii de jos, având de obiect că în caz de a se admite acțiunea reclamantului să fie obligat Ioan Bogdan de la care define prin schimb pământul ce reclamă, să i se lase în stăpânire pământul său din hotarul Joița, pendinte de comuna Dioesci învecinat cu Ilie Vâsnică și cu Goanța Stan Preoteasa ce i l'a dat lui Bogdan în schimbul aceleia pentru care este reclamat.

În ce privește acțiunea principală a reclamantului Niță Georgescu :

Având în vedere că reclamantul își bazează dreptul său de proprietate asupra locului ce revendică pe decisiunea comisiunii comunale de recensământ a comunei Urzica cu data de 18 Ianuarie 1884, dată în virtutea jurnalului consiliului de miniștri cu data de 20 August 1882, prin care tatăl său Gh. Matei a fost impropriat în locul lui Ioan Bogdan chemat în garanție de părăt ;

Având în vedere că părătul se opune la admiterea acestei acțiuni sub cuvânt că acel jurnal nu poate fi valabil întru-cât nu este dat în baza unei legi ;

Având în vedere că reclamantul susține ca măsura prin care chematul în garanție Ioan Bogdan este înlocuit în pământul său, fiind-că nu s'a strămutat în timp de doi ani, este luată în baza dispozițiilor regulamentului de aplicațiune pentru executarea art. 5 și 6 din legea rurală ;

Având în vedere că, în adevăr, după art. 8 din acest regulament, statul este în drept a lua înapoi sâteanului, care se improprietărește, pământul ce i s'a dat, dacă în doi ani de la improprietărire nu se stabilește în mod efectiv pe acel loc ;

Având în vedere însă că acest drept statul nu l'are ipso jure, ci urmează ca să l' ceară dinaintea instanțelor judecătorești competente, pentru că nu rezultă din termenii întrebunțați în art. 8 din regulament, ideea unei decăderi absolute pentru cel care a contravenit condițiilor sub cari a contractat cu statul ;

Având în vedere că, statul înțelegând aceasta, în loc să se adreseze instanței judecătorești, singura în drept după legea comună de a tranșa diferendele de asemenea natură, s'a adresat unor instanțe fiscale : comisiunilor comunale și de apel pentru constatarea și perceperea contribuțiilor statului, și aceasta în puterea unui jurnal al consiliului de miniștri cu data 20 August 1882 ;

Având în vedere că acest jurnal nu poate avea tărie de lege, întru cât el nu se reazimă pe veră o dispozițiune a legii de improprietărire din 1864, sau a regulamentului sus citat ;

Având în vedere că comisiunile comunale și de apel pentru constatarea și perceperea contribuțiilor statului, au atribuțiuni determinate și limitate prin legea organică a acestor comisiuni ; ele sunt instanțe de judecată în materie fiscală ; aceste comisiuni nu se pot ocupa cu cestiuni în afara de competența lor ; nu pot, de exemplu, să judece un fapt penal, după cum nu pot să discute dreptul de proprietate sau de posesiune asupra unui imobil ;

Având în vedere că, consiliul de miniștri, dând în competența acestor comisiuni să judece și cestiuni de proprietate, să improprietărească sau să desproprietărească pe un sâtean cu autoritate de lucru judecat, precum ar face o instanță judecătorească ordinară, fără ca această delegațiune de drepturi să resulte din legea rurală de la 1864, din regulamentului pentru aplicare art. 5 și 6 al acestei legi, sau vre-o lege nouă posteroară, a trecut peste marginile căderii sale și a întins în mod ilegal competența comisiunilor comunale și de apel ;

Având în vedere că, astfel fiind, titlul reclamantului în baza căruia cere să i se respecte dreptul ce îi dă decisiunea comisiunii de apel cu data 18 Ianuarie 1884, emanând de la o instanță incompetentă și investită cu atribuțiuni nelegale, nu poate fi opus părătului său chematului în garanție Ion Bogdan, care ține dreptul

său de la lege în baza unui contract de cumpărare intervenit între el și stat și care contract nu a fost încă legalmente dărâmat ;

Că, prin urmare, acțiunea reclamantului cată a fi respinsă ca nefondată ;

Considerând că acțiunea principală fiind respinsă, cererea de chemare în garanție făcută de părăt contra lui Ion Bogdan se privește ca fără interes și cată a fi respinsă ca atare.

Pentru aceste motive, în majoritate, respinge ca nefondată acțiunea.

(ss) V. Antinescu, B. B. Varlam.

O p i n i u n e

Având în vedere că reclamantul își bazează dreptul său de proprietate asupra locului ce revendică pe decisiunea comisiunii comunale de recensământ a comunei Urzica cu data 18 Ianuarie 1884 dată în virtutea jurnalului consiliului de miniștri din 20 August 1882, decisiune confirmată prin decisiia No. 92, a comisiunii de apel din 7 August 1885 ;

Având în vedere că părătul se opune la admiterea acestui act sub cuvânt că el nu poate fi valabil întru cât nu este dat în baza unei legi ;

Având în vedere că reclamantul susține că măsura prin care chematul în garanție Ion Bogdan este înlocuit în pământul său, fiind-că nu s'a strămutat în timp de doi ani, este luată în baza art. 8 din regulamentului de aplicare pentru executarea art. 5 și 6 din legea rurală ;

Că, prin urmare, cestiunea de a se ști este dacă în cazul în care locuitorul impropriat după legea rurală nu s'a strămutat în noua comună în curs de doi ani, statul poate sau nu dispune de pământul dat acelui locuitor în modul în care a dispus în speță, adică printr'un jurnal al consiliului de miniștri prin care a delegat cu această măsură de înlocuire pe comisiunea comună de recensământ ;

Având în vedere că, prin art. 8 din regulamentului de aplicare pentru executarea art. 5 și 6 din legea rurală se prevede, că în cazul când un locuitor impropriat în noua comună nu s'a strămutat în mod efectiv în curs de doi ani de la punerea lui în stăpânire, statul va fi în drept a își relua pământul ce a fost dat acelui locuitor și va dispune de densul dându-l altui sâtean în drept, fără ca această măsură să dea loc la vre-o pretenție sau despăgubiri civile din partea oricui ;

Că, prin urmare, prin acest articol se stabilește o decădere de drept pentru cel ce contravine condițiilor sub care a contractat cu statul ; și nicăeri legea și regulamentul respectiv nu cere ca această decădere de drept să se stabilească prin instanțele judecătorești ;

În cea-ce privește modul în care statul va dispune de locurile vacante în sensul art. 8 din regulamentul citat :

Având în vedere că, în legea și regulamentului de aplicare nimic nu se prevede în această privință ;

Că, în acest cas, și ca consecință a faptului de decădere de drept pentru locuitor se face ipso jure, statul poate printr'o încheiere a consiliului de miniștri, să dispună de asemenea pământuri vacante și prin comisiuni comunale de recensământ ale căror decisiuni sunt supuse apelului la comisiunea de apel respectivă ;

Că, prin urmare nu poate fi vorba de o delegațiune de drepturi din partea statului comisiunilor comunale, ci mai mult de modul cum statul înțelege să dispună de pământul vacant, de modul cum ia măsuri la cari îi dă drept art. 8 din reg. de aplicație ;

Că, astfel fiind, titlul prezentat de reclamant este legal, face probă suficientă în cauză și poate fi opus părătului și chematului în garanție.

Pentru aceste motive sunt de părere a se admite acțiunea reclamantului.

(s) Const. Pantelimon.